

Sygn. akt I ACa 255/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 września 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący :	SSA Piotr Wójtowicz (spr.)
Sędziowie :	SA Ewa Solecka SO del. Aneta Pieczyrak-Pisulińska
Protokolant :	Agnieszka Szymocha

po rozpoznaniu w dniu 13 września 2016 r. w Katowicach

na rozprawie

sprawy z powództwa A. J. (1)

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w B.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 21 grudnia 2015 r., sygn. akt I C 651/15,

1) zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 2. w ten sposób, że:

a) zasądza od pozwanej na rzecz powoda ustawowe odsetki za opóźnienie od 4 643 (czterech tysięcy sześciuset czterdziestu trzech) złotych za okres od 26 stycznia 2015 r. do 30 czerwca 2015 r.,

b) w pozostałej części powództwo oddala,

c) zasądza od powoda na rzecz pozwanej 2 717 (dwa tysiące siedemset siedemnaście) złotych z tytułu kosztów procesu;

2) zasądza od powoda na rzecz pozwanej 1 298 (tysiąc dwieście dziewięćdziesiąt osiem) złotych z tytułu kosztów postępowania apelacyjnego.

SSO del. Aneta Pieczyrak-Pisulińska	SSA Piotr Wójtowicz	SSA Ewa Solecka
-------------------------------------	---------------------	-----------------

UZASADNIENIE

Powód wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej 109643,-zł z odsetkami od dnia 26 stycznia 2015 r. i z kosztami procesu z tym uzasadnieniem, że ta, będąc jego dłużniczką, dokonała potrącenia jego wierzytelności z jej w stosunku do niego wierzytelnością, która nie była jeszcze wymagalna.

Wydanym w postępowaniu upominawczym nakazem zapłaty z dnia 18 maja 2015 r. Sąd Okręgowy we W. orzekł zgodnie z żądaniem pozwu. Po wniesieniu przez pozwaną sprzeciwu Sąd ten sprawę według właściwości przekazał Sądowi Okręgowemu w Katowicach, który postępowanie kontynuował.

W sprzeciwie swym pozwana wniosła o oddalenie powództwa i o zasądzenie na jej rzecz od powoda kosztów procesu. Zarzuciła pozwana, że jako wierzycielka powoda uprawniona była do potrącenia przysługującej jej wierzytelności z jego wierzytelnością. W piśmie z dnia 23 września 2015 r. podniosła nadto, że „z ostrożności” w doręczonym powodowi dnia 9 lipca 2015 r. piśmie z dnia 7 lipca 2015 r. powtórnie złożyła mu oświadczenie o potrąceniu 109643,-zł, skoro jego zdaniem potrącenie prowadzące takie było możliwe i skuteczne dopiero po dniu 30 czerwca 2015 r.

Na rozprawie w dniu 15 grudnia 2015 r. powód cofnął pozew i zrzekł się roszczenia w zakresie żądania zapłaty 109643,-zł, ale podtrzymał żądanie zasądzenia na jego rzecz od pozwanej ustawowych odsetek od tej kwoty za okres od dnia 26 stycznia 2015r. do dnia 9 lipca 2015r. oraz kosztów procesu. Pozwana wniosła o oddalenie powództwa także w ograniczonej części.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy umorzył postępowanie odnośnie do kwoty 109643,-zł oraz zasądził od pozwanej na rzecz powoda ustawowe odsetki od niej za okres od 26 stycznia 2015r. do 9 lipca 2015r. i (łącznie) 9100,-zł z tytułu kosztów procesu. Przytoczył Sąd następujące motywy swego rozstrzygnięcia:

Powód i jego żona byli współnikami (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S.. Od 1 lipca 2008 r. powód był prezesem zarządu tej spółki.

Pozwana zainteresowana była nabyciem udziałów w tej spółce i w tej sprawie strony prowadziły negocjacje, w toku których ustalono, że powód i jego żona zakupią od spółki dwa należące do niej samochody, w tym samochód B. (...). Dnia 9 czerwca 2014r. Nadzwyczajne Zgromadzenie Wspólników spółki (...) podjęło uchwałę o powołaniu J. M. na jej pełnomocnika do zawarcia z członkami jej zarządu umów sprzedaży tych samochodów. Dnia 30 czerwca 2014 r. reprezentowana przez spółka (...) sprzedała powodowi samochód ciężarowy marki B. (...) (...) za 105000,-zł. Na tę kwotę J. M., będąca również główną księgową spółki, wystawiła powodowi fakturę VAT nr (...) z terminem płatności do 30 września 2014 r. Dnia 5 sierpnia 2014 r. powód z prezesem zarządu pozwanej uzgodnił, że pozwana cenę za nabyte udziały zapłaci w trzech transzach (700000,-zł przy zawarciu umowy, 500000,-zł po zakupie przez nią nieruchomości w W. M. i 200000,-zł w dniu 1 lipca 2015 r.) i że w tymże dniu zostaną też rozliczone zobowiązania powoda wobec spółki (...). W wyniku tych uzgodnień powód, jako prezes zarządu spółki (...) Sp. z o.o. i jej współnik, polecił J. M., aby wystawiła do faktury VAT nr (...) notę korygującą, w której data zapłaty ceny za samochód będzie zbieżna z datą trzeciej transzy zapłaty ceny za udziały. Taką notę korygującą nr (...), z terminem płatności 30 czerwca 2015 r., wystawiła na polecenie J. M. księgowa A. J. (2), córka powoda. Nota ta nie została zaksięgowana w księgach rozrachunkowych spółki, a jedynie została podpisana pod fakturę.

Umową z dnia 19 sierpnia 2014r. powód sprzedał pozwanej 1263 udziały w spółce (...) za 884100,-zł, a pozwana uregulowała pierwszą transzę ceny.

Dnia 5 listopada 2014 r. spółka (...) zawarła z pozwaną umowę przelewu wierzytelności, mocą której przeniosła na nią przysługującą jej względem A. J. (1) wierzytelność na kwotę 105000,-zł brutto.

Wobec wymagalności drugiej transzy zapłaty ceny za nabycie przez pozwaną udziałów powód pismem z dnia 19 grudnia 2014 r. wezwał pozwaną do zapłaty dalszych 500000,-zł do 29 grudnia 2014 r. Dnia 9 stycznia 2015 r. pozwana przelała na rachunek bankowy powoda 390357,-zł, w tytule przelewu wskazała, że transza ta została pomniejszona o nabytą przez nią, wynoszącą 105000,-zł wraz z odsetkami w kwocie 4643,-zł, wierzytelność. Pismem z 23 stycznia 2015 r. powód wezwał pozwaną do zapłaty 109643,-zł wskazując, że skoro termin płatności 105000,-zł został notą korygującą zmieniony na 30 czerwca 2014 r., to oświadczenie o potrąceniu nie wywołało skutków prawnych. W odpowiedzi na wezwanie pozwana w piśmie z 19 lutego 2015 r. złożyła powodowi oświadczenie o potrąceniu z jego wierzytelności przysługującą jej wobec niego wymagalną wierzytelność w kwocie 109643,-zł.

W toku procesu, wobec tezy powoda, że oświadczenie z 19 lutego 2015 r. dotyczyło wierzytelności niewymagalnej, pozwana w piśmie z 7 lipca 2015 r., doręczonym powodowi 9 lipca 2015 r., ponownie oświadczyła, że z jego wierzytelności potrąca przysługującą jej wobec niego wymagalną wierzytelność w kwocie 109643,-zł.

Wobec zrzeczenia się roszczenia o 109643,-zł i cofnięcia pozwu o ich zapłatę postępowanie w tym zakresie na podstawie art. 355 k.p.c. należało umorzyć.

W sprawie sporne było, czy wierzytelność pozwanej wobec powoda, nabyta od spółki (...) wskutek przelewu z dnia 5 listopada 2014 r., była w tej dacie wymagalna, a więc czy przed 30 czerwca 2015 r. nadawała się do skutecznego potrącenia.

Potrącenia dokonuje się przez złożenie drugiej stronie oświadczenia z mocą wsteczną (art. 499 k.c.), co oznacza, że jego skutek w postaci wygaśnięcia wierzytelności obu stron następuje z chwilą, kiedy potrącenie stało się możliwe, a więc kiedy zostały spełnione przewidziane w art. 498§1 k.c. przesłanki. Aby mogło dojść do potrącenia, spełnione być muszą łącznie cztery przesłanki: wzajemność wierzytelności, jednorodność świadczeń, wymagalność wierzytelności i zaskarżalność wierzytelności. Wbrew jednak literalnemu brzmieniu art. 498§1 k.c. przesłanki wymagalności i zaskarżalności dotyczą tylko wierzytelności potrącającego (strony aktywnej), wierzyciel może bowiem zapłacić dług niezaskarżalny i niewymagalny.

Przyznać należało rację powodowi, że wynosząca 105000,-zł wierzytelność, którą pozwana nabyła 5 listopada 2014 r. ani w tej dacie, ani 9 stycznia 2015 r., ani 19 lutego 2015 r. nie była wymagalna, potrącenie jej nie było zatem możliwe. Przed podpisaniem umowy sprzedaży udziałów wszak strony uzgodniły, że pozwana cenę za udziały zapłaci w trzech transzach, a zobowiązania powoda wobec spółki (...) zostaną rozliczone w dniu płatności ostatniej transzy, a te uzgodnienia były podstawą do wystawienia przez tę spółkę powodowi noty korygującej nr(...) do faktury VAT nr (...), w której termin płatności objętych tą fakturą 105000,-zł zmieniono na dzień 30 czerwca 2015 r. Wbrew zarzutowi pozwanej umowa sprzedaży samochodu z dnia 30 czerwca 2014 r. nie określała terminu zapłaty, zmiana wynikającego jedynie z faktury terminu zapłaty nie wymagała zatem zmiany czy uzupełnienia umowy w formie pisemnej pod rygorem nieważności, a wystarczającą w tym zakresie była nota fakturę korygująca. Za nietrafny też należało uznać zarzut pozwanej, że notą korygującą wystawiła osoba nieuprawniona. Umowę sprzedaży samochodu w imieniu spółki (...) jako jej pełnomocnik zawarła z powodem J. M., ale ta sama J. M. fakturę VAT nr (...) wystawiła już jako główna księgowa spółki, a notą korygującą na jej zlecenie wystawiła księgowa A. J. (2); wykonanie tej ostatniej czynności technicznej nie wymagało udziału pełnomocnika spółki. O braku zmiany terminu zapłaty sumy objętej fakturą VAT nr (...) nie może też świadczyć nieujawnienie tego w księgach rozrachunkowych spółki (...), a nota korygująca była pod fakturę podpisana.

Z tych względów uznać należało, że nabyta przez pozwaną 5 listopada 2014 r. od spółki (...) wierzytelność wobec powoda stała się wymagalna dopiero z upływem dnia 30 czerwca 2015 r. A zatem, skoro jej skuteczne potrącenie wraz z odsetkami nastąpiło dopiero w toku procesu, bo dnia 9 lipca 2015 r., to powodowi, zgodnie z jego żądaniem, na mocy art. 481 k.c. w związku z art. 455 k.c., należą się od pozwanej ustawowe odsetki od 109643,-zł za okres od 26 stycznia do 9 lipca 2015 r.

Przepis art. 203§2 k.p.c. stanowi, że cofnięcie pozwu niweczy skutki wywołane jego wniesieniem. Pozwany z reguły jest traktowany jak wygrywający proces i dlatego należy mu się zwrot kosztów procesu, o ile taki wniosek złoży. W judykaturze utrwalony jest jednak pogląd, że zaspokojenie przez pozwanego roszczenia powoda po wytoczeniu powództwa jest równoznaczne z przegraniem sprawy przez pozwanego. Jeżeli więc powód cofnął pozew ze względu na to, że po jego wniesieniu pozwany spełnił świadczenie, i wnosi o przyznanie mu kosztów, to art. 98§1 k.p.c. stanowi podstawę do zasądzenia ich od pozwanego na rzecz powoda.

W wyniku potrącenia wzajemne zobowiązania dłużników ulegają umorzeniu tak, jakby dłużnicy spełnili świadczenia. Wprawdzie przez potrącenie strony nie otrzymują efektywnie należnych im świadczeń, ale wskutek zaliczenia wierzytelności jednej z nich na poczet wierzytelności drugiej każda ze stron zostaje zwolniona ze swego długu, co pozwala uznać ich długi za spłacone. Tym samym potrącenie jako sposób wygaszenia stosunku zobowiązaniowego uznaje się za równoważny spełnieniu świadczenia. Do spełnienia świadczenia przez pozwaną wyniku potrącenia doszło po wytoczeniu powództwa, co było przyczyną cofnięcia przez powoda pozwu i zrzeczenia się roszczenia w zakresie żądania zapłaty 109643,-zł, pozwana przegrała zatem proces, a powodowi na mocy art. 98 k.p.c. i §6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu należy się od niej zwrot kosztów tego procesu.

W apelacji od opisanego wyżej wyroku pozwana zarzuciła obrazę art. 501 k.c., a także naruszenie art. 233§1 k.p.c. oraz art. 328§2 k.p.c. i w oparciu o te zarzuty wniosła o zmianę wyroku przez oddalenie powództwa także o odsetki ustawowe od 109643,-zł i przez zasądzenie na jej rzecz od powoda kosztów procesu, a także o zasądzenie na jej rzecz od powoda kosztów postępowania apelacyjnego.

Powód wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie na jego rzecz od pozwanej kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja odnieść musi częściowo skutek, acz nie ze wszystkimi podniesionymi w niej zarzutami i argumentami przyjdzie się zgodzić.

Bezasadny jest zarzut obrazę art. 328§2 k.p.c., i to niezależnie od tego, że ewentualne uchybienie tej normie przez sporządzenie motywów wyroku niezgodnie z wymogami formalnymi z samej swej istoty nie może mieć wpływu na treść zapadłego w sprawie rozstrzygnięcia, skoro uzasadnienie sporządzane jest już po rozstrzygnięcia tego zapadnięciu.

Art. 328§2 wymienia obligatoryjne elementy uzasadnienia wyroku pierwszej instancji i wskazuje, że winno ono zawierać ustalenie faktów, jakie uznane zostały za udowodnione, oraz przywołanie dowodów, w oparciu o które ustalenia te zostały poczynione, wskazanie przyczyn, dla których innym dowodom odmówiono wiarygodności lub mocy, a także wyjaśnienie podstawy prawnej rozstrzygnięcia, z przytoczeniem przepisów prawa. Wszystkie te elementy uzasadnienie zaskarżonego wyroku zawiera, wymogom formalnym określonym w przywołanym w apelacji przepisie Sąd Okręgowy zatem nie uchybił. Odmienną zupełnie kwestią jest to, że uzasadnienie merytorycznie nie satysfakcjonuje skarżącą, to bowiem stanowić mogło podstawę do formułowania zupełnie innych zarzutów.

Art. 233§1 k.p.c., obrazę którego skarżąca również zarzuca, reguluje ocenę dowodów pod kątem ich wiarygodności lub mocy, pozostawiając w tym zakresie sądowi orzekającemu pełną swobodę, ograniczoną jedynie koniecznością pozostawania w zgodzie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego oraz koniecznością wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego. Uchybień w tym zakresie skarżąca w ogóle nie zarzuca (nie dostrzega ich też Sąd Apelacyjny), a naruszenia tej normy upatruje w wysnuciu z materiału dowodowego błędnych wniosków przez przyjęcie, że w chwili zapłaty przez nią drugiej transzy ceny nie była ona uprawniona do dokonania potrącenia z wierzytelnością powoda własnej wierzytelności i że doszło do zmiany terminu spełnienia przez powoda jego świadczenia. Żadna z tych kwestii nie pozostaje w związku z oceną dowodów i rozpatrywana być winna w zupełnie innym kontekście.

Pierwsza z nich ewidentnie odnosi się do wysnutych przez Sąd Okręgowy z dokonanych ustaleń wniosków w sferze prawa materialnego i rozpatrywana być musi pod kątem zgodności owych wniosków z tym prawem. Co się z kolei tyczy drugiej, to ma ona charakter mieszany, z jednej strony bowiem z ustalonego prawidłowo faktu, że pracownica spółki (...) wystawiła notę korygującą do faktury VAT o numerze (...), wyprowadził Sąd Okręgowy wniosek (art. 231 k.p.c.), że doszło w ten sposób do zmiany pierwotnego terminu zapłaty przez powoda spółce (...) należności za nabyty od niej samochód, z drugiej strony zaś uznał, że zmiana ta w świetle prawa materialnego była skuteczna. W tej sytuacji przyjąć można, że pozwana nie wprost skonstruowała także zarzut wadliwości jednego z istotnych ustaleń, co pociąga za sobą konieczność rozważenia ustalenia tego poprawności.

Wbrew tezie skarżącej ustalenie, że przez wystawienie noty księgowej przesuwającej termin zapłaty przez powoda 105000,-zł doszło do odroczenia pierwotnego terminu spełnienia przez tego świadczenia do dnia 30 czerwca 2015 r., jest prawidłowe i znajduje oparcie w przywołanym w motywach zaskarżonego wyroku materiale dowodowym. Sąd Apelacyjny w pełni podziela przytoczoną w tych motywach argumentację, co powtarzanie jej czyni zbędnym. Dla porządku już zatem tylko warto podkreślić, że w umowie sprzedaży samochodu B. strony tej umowy nie określiły żadnego terminu zapłaty, co oznacza, że świadczenie powoda względem spółki (...) (a więc i względem nabywcy wierzytelności tej spółki) miało charakter bezterminowy i spełnione być winno na żądanie (art. 455 k.c.). Żądanie takie przez osobę upoważnioną do działania w imieniu spółki nie zostało do powoda w ogóle skierowane, jak słusznie bowiem podkreślił Sąd Okręgowy, termin zapłaty wyznaczony został w sposób techniczno-finansowy, przez określenie go w fakturze podpisanej przez osobę działającą w charakterze księgowego, nie zaś w charakterze pełnomocnika wierzyciela (tożsamość osoby nie oznacza wszak tożsamości charakteru, w jakim osoba ta występuje). W tej sytuacji możliwe i skuteczne być mogło wyznaczenie w taki sam techniczno-finansowy sposób (przez wystawienie noty księgowej) innej daty płatności, ze skutkiem w postaci odroczenia wymagalności świadczenia. Do odmiennego wniosku nie może prowadzić ograniczenie przez powoda żądania w zakresie należności głównej, z czego pozwana bezpodstawnie chce wyprowadzić wniosek, że jej nabyte od spółki (...) roszczenie o zapłatę ceny za samochód B. wymagalne było już w dniu 1 października 2014 r., do ograniczenia tego doszło bowiem dopiero wskutek potrącenia dokonanego oświadczeniem z dnia 7 lipca 2014 r.

Skoro nawet dorozumiany zarzut wadliwości ustaleń okazał się być chybiony, a inne skierowane w szerokim tego rozumieniu przeciwko ustaleniom zarzuty proceduralne bądź były bezzasadne, bądź w istocie zmierzały do zakwestionowania zastosowania przez Sąd Okręgowy prawa materialnego, poczynione przez ten Sąd ustalenia Sąd Apelacyjny może zaakceptować i uznać za własne.

Na tle owego prawidłowo ustalonego stanu faktycznego nie do odparcia jednak staje się zarzut obrazy art. 501 k.c. Norma ta, zgodnie z którą udzielone bezpłatnie przez wierzyciela odroczenie wykonania zobowiązania nie wyłącza potrącenia, stanowi *lex specialis* w stosunku do ogólnej regulacji zawartej w art. 498§1 k.c., który dopuszcza potrącenie tylko wierzytelności już wymagalnej. Rzecz w tym, że w oparciu o tę normę pozwana potrącić mogła swoją wierzytelność jedynie w zakresie należności głównej, nie mogła natomiast (właśnie z uwagi na jej niewymagalność) naliczać od niej odsetek i tak naliczonych odsetek potrącić.

Skoro na gruncie art. 501 k.c. potrącenie w zakresie 105000,-zł było w dacie płatności drugiej transzy ceny za nabyte przez pozwaną od powoda udziały w spółce (...) dopuszczalne i skuteczne, nie ma żadnej podstawy prawnej dla żądania przez powoda odsetek ustawowych od tej kwoty, wierzytelność o jej zapłatę bowiem wskutek dokonanego potrącenia umorzyła się (art. 498§2 k.c.) już w dniu powstania wierzytelności powoda o zapłatę owej drugiej transzy, a więc przed dniem 26 stycznia 2015 r.

Brak podstaw do naliczenia przez pozwaną w datach składania przez nią powodowi oświadczeń o potrąceniu 4643,-zł skapitalizowanych odsetek, prowadzący do bezskuteczności tych oświadczeń, każe rozważyć wpływ zrzeczenia się przez powoda o zapłatę tej sumy na istnienie roszczenia o odsetki od niej. W tej kwestii uprawnione są dwa rozwiązania: w myśl pierwszego z nich zrzeczenie się roszczenia o należność główną prowadzi także do wygaśnięcia roszczenia o odsetki od niej, w myśl drugiego zaś możliwa jest rezygnacja przez wierzyciela (z jakichkolwiek przyczyn) z roszczenia głównego, z jednoczesnym zachowaniem roszczenia o odsetki. Sąd Apelacyjny przychylił się do drugiego

spośród wskazanych wyżej rozwiązań, zwłaszcza w kontekście jednoznacznego stanowiska powoda, że roszczenie to podtrzymuje, i w kontekście okoliczności, w jakich do zrzeczenia się roszczenia głównego doszło. Nie sposób wszak abstrahować od tego, że było ono efektem uznania przez powoda za skuteczne potrącenia dokonanego w oświadczeniu pozwanej z dnia 7 lipca 2015 r., niewątpliwie zatem uznawał on, że odsetki za okres poprzedzający owo zdarzenie mu się należą i w takiej intencji podejmował swe czynności materialnoprawne i procesowe. To, że wskutek ewidentnego błędu zrzeczeniem objął także owe 4643,-zł, nie może pozbawić go należnych od nich na podstawie art. 481§1 i §2 odsetek ustawowych (obecnie: za opóźnienie). Rzecz w tym, że odsetki te nie mogą należeć mu się do dnia 9 lipca 2015 r. (data odebrania oświadczenia pozwanej o potrąceniu), lecz do dnia, w którym potrącenie (w jego mniemaniu – także w odniesieniu do wynoszących 4643,-zł skapitalizowanych odsetek) wywarło skutek. Skutek taki zostałby już osiągnięty w dniu, w którym roszczenie pozwanej o zapłatę należności wynikającej z nabytej od spółki (...) wierzytelności ceny samochodu B. stało się wymagalne, to jest w dniu 30 czerwca 2015 r.

Z tych wszystkich przyczyn roszczenie powoda ograniczać się musiało do odsetek ustawowych od 4643,-zł za okres od 26 stycznia do 30 czerwca 2015 r., stąd żądanie o odsetki od sumy wyższej i za dłuższy okres podlegało oddaleniu.

Wobec zaistnienia podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku we wskazanym kierunku, stosownej korekty wymagało też rozstrzygnięcie o kosztach procesu. Na skutek przyjęcia, że potrącenie w zakresie 105000,-zł było dopuszczalne i skuteczne już przed 26 stycznia 2015 r. powód musi być uznany za stronę, która w tym zakresie i w zakresie naliczonych od tej sumy odsetek w procesie uległa. Ponieważ utrzymał się on ze swoim żądaniem nieznacznym tylko stopniu (tym samym w nieznacznym tylko stopniu w procesie uległa pozwana), winien na podstawie zdania drugiego art. 100 k.p.c. zwrócić pozwanej całość poniesionych przez nią kosztów procesu.

Z powyższych względów na podstawie art. 386§1 k.p.c. i art. 385 k.p.c. Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego podstawę swą znajduje również w normie zdania drugiego art. 100 k.p.c., i w tym postępowaniu bowiem pozwana uległa w nieznacznym jedynie stopniu.

SSO Aneta Pieczyrak-Pisulińska SSA Piotr Wójtowicz SSA Ewa Solecka